

ایکس - 20 بوئینگ

ایکس - 20 بوئینگ یکی از طرح‌های بلندپروازانه نیروی هوایی ایالات متحده آمریکا برای ساخت یک فضایی نظامی بود تا بتوان از آن در امور مربوط به شناسایی، بمباران از فضا، نجات فضانوردان، تعمیرات فضایی و خرابکاری در ماهواره‌های دشمن بهره برد.

جام جم آنلاین: ایکس - 20 بوئینگ یکی از طرح‌های بلندپروازانه نیروی هوایی ایالات متحده آمریکا برای ساخت یک فضایی نظامی بود تا بتوان از آن در امور مربوط به شناسایی، بمباران از فضا، نجات فضانوردان، تعمیرات فضایی و خرابکاری در ماهواره‌های دشمن بهره برد.

به نوعی می‌توان این طرح را پدر شاتل‌های فضایی دانست. ایکس - 20 موسوم به دایناسور فضایی با سرنشین و بالدار بود که در اوج پروژه‌های هواپیماهای موشکی طراحی و نمونه‌سازی شد.

این فضایی می‌توانست سوار بر یک موشک قاره‌پیمای تیتان - 3 راهی مدار زمین‌شده و پس از انجام ماموریتش دوباره وارد جو شده و مانند هواپیما روی زمین فرود آید، درست مثل شاتل‌های فضایی.

جنس بدنه و بال‌ها که در نوک آنها بالک‌های عمودی قرار داشت، از فلزات آبدیده‌ای بود که می‌توانست در برابر درجه حرارت‌های خیلی زیاد مقاومت کند و تلاش شده بود از فناوری عایق‌های فنا شونده استفاده نشود تا فضایی با سرعت بتواند عملیاتی شده و مجدداً به فضا بازگردد.

ایکس - 20 برای فرود چرخ نداشت، چون تصور می‌شد لاستیک چرخ‌ها در برابر دمای زیاد ناشی از فرود از بین رفته و ذوب شود. در عوض این فضایی افسانه‌ای چرخ‌هایی فلزی داشت که از آلیاژی منعطف ساخته شده بودند.

ایده ساخت این فضایی را باید در اتاق‌های فکر آلمان نازی جستجو کرد، جایی که اویگن سانجر یک مهندس خلاق آلمانی - اتریشی تلاش داشت بمب‌های موتوردار بسازد که سوار بر موشک به فضا رفته و سپس در بازگشت به جو خود را هدایت کند تا هم مسافت بیشتری طی کند و هم دقیق‌تر به هدف بزند.

ایکس - 20 با تمام موفقیت‌هایش گرفتار القاب شده بود و معلوم نبود آیا یک فضایی تجربی است یا وسیله‌ای با قابلیت‌های اکتشاف فضایی یا یک سیستم بمباران هوایی - فضایی.

همین سردرگمی باعث شد در سال 1963 رابرت مک نامارا وزیر دفاع وقت این پروژه را لغو کند تا ایکس - 20 هم به مجموعه ایکس‌های ناموفق تاریخ بپیوندد.

لغو پروژه در حالی صورت گرفت که حتی لیستی از فضانوردان احتمالی برای اولین پرواز فضایی این فضایی تهیه شده بود.